

Ročník: 106 | číslo: 20 | 17. května 2026 | Cena: 20 Kč



Český zápas

Týdeník Církve československé husitské



Téma:

**František Palacký,
český národ ve vztahu k jiným národům**

Editorial

Milí čtenáři, při pohledu na mapu Evropy se často vracíme k otázce, jaké je naše místo v tomto vskutku pestrém společenství. Český národ, ležící v samém srdci kontinentu, nebyl nikdy osamoceným ostrovem. Naše historie je příběhem neustálého dialogu, zápasů, ale i obohacování se ve vztahu k okolním národům. Když František Palacký definoval českou identitu, neviděl ji v izolaci. Pro něj bylo češství postavené na humanitě. Věřil, že smyslem existence malého národa není pouhé přežití, ale přínos lidstvu skrze vzdělání, kulturu i víru. V jeho odkazu slyšíme ozvěnu biblického pozvání být „solí země“ - nebýt tu jen pro sebe, ale dávat smysl a chuť celku. Osobnosti našeho obrození si uvědomovaly, že národní hrdost se nevyklučuje s úctou k druhým. Naopak. Jejich zápas o jazyk a svébytnost byl nesen touhou po spravedlivém uspořádání, kde má každý národ, i ten nejmenší, své nezadatelné místo v Boží zahradě. Věřili, že národy jsou jako nástroje v jednom velkém orchestru; každý má svůj jedinečný tón, ale teprve společně tvoří harmonii. Dnes, v době, kdy se hranice otevírají i zavírají, nás jejich odkaz vybízí k zamyšlení. Jak vnímáme své sousedy? Dokážeme si zachovat svou tvář a zároveň s láskou a otevřeností přijímat to, co k nám přichází zvenčí? Co dnes znamená být dobrým Čechem?

Klára Matoušová

Obálka: J. V. Hellich, J. Kriehuber, J. Höfelich, František Palacký. Vídeň, 1843, litografie. Sběrka Národního muzea; foto: Národní muzeum.

Týdeník Církve československé husitské.
Vydává: Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6.
Vedoucí redaktorka: ThDr. Klára Matoušová,
redaktoři: PhDr. Mirko Raduševič,
Mgr. Ondřej Syrový, grafik: Milan Udržal.
Šéfredaktorka Cesty: Mgr. Jana Krajčířiková.
Tel. redakce: 220 398 107;
e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz,
tisk: Grafotechna plus. Distribuce a reklama: ADLEX, spol. s r. o., Xaveriova 1888/45, 150 00 Praha 5.
Předplatné: Mgr. Dagmar Píšová, tel.: 220 398 117,
email: prodejna.blahoslav@ccsh.cz.
Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků.
MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

ZE ŽIVOTA CÍRKVE



Setkání v Ústí nad Labem

Ve dnech 15. až 19. dubna se sešly v Ústí nad Labem sestry ze skupiny Žen 3 zemí, ženy z naší církve a jako hosté luteránky ze Saska a z Polska. Tématem byly etapy v životě žen: o dětství a mládí referovaly české ženy, o středním věku mluvily ženy ze Saska a o stáří Polky. Účastnice navštívily i místo bitvy husitů s křižáky v roce 1426 v Chabařovicích u Ústí nad Labem – „Na běhání“. Kázáním při závěrečných

bohoslužbách posloužila polská farářka Malgorzata Gaš. Pracovním prostorem pak posloužila naše ústecká náboženská obec na své fáře. V letošním roce organizátorky – zejména ústecká farářka Henrieta Neprašová – spolupracovaly s přeshraniční organizací Interreg s příslibem jejich finanční podpory. Příští setkání bude za rok v Sasku a za dva roky v Polsku.

Alena Naimanová

Již se blíží 18. ročník Noci kostelů!

Z programu našich sborů

Kostel Mirovice, Tábořská 243

V husitském kostele v Mirovicích na vás čekají hudební okamžiky se šikovnými a nadanými dětmi i „nášup“ informací o samotném kostele a na závěr zajímavá výstava fotografií nejen se sakrálními památkami.

Po celou dobu programu budou k dispozici k rozhovoru místní duchovní - farářka Lenka Palčovičová a kazatelka Štěpánka Sedlecká.

Kostel Mistra Jana Husa v České Lípě,

Roháče z Dubé 496/16

Jak kráčí čas - zahájení programu v 18 hodin
výstava fotografií: Robert Mekiš, Štěpán Trunec
komentovaná prohlídka kostela: Michal Panček
prohlídka varhan + koncert: Jiří Knotte.

Husův sbor v Brně, Botanická 1

Od 17.30 hodin začíná program, v rámci něhož můžete zhlédnout výstavu fotografií z cesty a potěšit se slovem farářky Sandry Silné i několika koncerty.

Husův sbor ve Vlašimi, Sportovní 518

Kostel otevřen od 18 do 22 hodin pro prohlídku nebo tiché rozjímání. Také možnost komentované prohlídky se vstupem do věže, kde je umístěn hodinový stroj.

Sbor Dr. Karla Farského v Klatovech, Dukelská 448

Již od 17 hodin je připraven koncert varhanní hudby (Jana Smolová, varhance náboženské obce a učitelka hudby v ZUŠ Klatovy, přednese díla barokních autorů), od 18 hodin pak přednáška s promítáním fotografií ze Sicílie - plzeňský biskup CČSH Lukáš Bujna přiblíží svou cestu na teologickou konferenci do Palerma a promítne obrázky z lednového putování.
Program v 19 hodin zakončí večerní meditace.

red



Kostel Mistra Jana Husa v České Lípě, facebookové stránky



Slavnostní bohoslužba

s výměnou tajemníků Společenství evangelických církví v Evropě

V pondělí 27. dubna se uskutečnila v Lutherově kostele ve Vídni slavnostní bohoslužba s rozloučením generálního tajemníka Dr. Mario Fischera a uvedením nové generální tajemnice Dr. Susanne Schenkové.

Evangelický kostel Martina Luthera ve Vídni patří, dle slov místního společenství sester a bratří, k těm nejhezčím evangelickým kostelům ve Vídni. Jde o neogotickou stavbu z červených pálených cihel s bílými okraji a vysokou věží. Součástí komplexu je i budova mateřské školky a prvním vjemem po příjezdu jsou tak maminky s dětmi na zahradě kostela. To je jistě i pro nás inspirativní.

Společenství evangelických církví (GEKE/CPCE) bylo založeno v roce 1973 pod názvem Leuenberská konkordie a naše církev k němu přistoupila v druhé polovině devadesátých let. Podle slov jeho generálního tajemníka Mario Fischera se společenství, které začalo sdílet večeři Páně (a může si případně navzájem zvat i kazatele, pozn. autorky) a orientovalo se na teologickou spolupráci, rozvinulo ve společenství bratří a sester církví, které si navzájem pomáhají. Tuto dimenzi gen. tajemník Mario Fischer podtrhl i během dialogického kázání, které měl při zmíněné bohoslužbě společně s nastupující generální tajemnicí Susanne Schenkovou. Uvedl, že slovo konkordie vychází z latinského *con cordia*, společenství (*con* = spolu) a vůle k němu (*cor/cordis* = srdce).

Kázání zahájili společnou poutí po kostele, přičemž se zastavovali na různých místech. Prožívali tak nejen evangelijní text o dvou učednících, kteří šli do Emaus, ale demonstrovali i společnou pout' křesťanských církví, bok po boku. Je to cesta, kterou jsme prošli a procházíme každý z nás po vzkříšení Krista. Když ho pozveme, jako ho pozvali učedníci, budeme moci skrze společnou večeři Páně s nimi volat: „Což nám srdce nehořelo, když nám otevřel Písma?“...

Na oba kazatele byly vkládány ruce s modlitbami a prosbami o požehnání pro jejich nové úkoly. Všichni přítomní se pak sešli u společné večeře Páně. Mnozí z nich s sebou přivezli ze své země chléb, který byl podáván do rukou přijímajících. Poté jsme přistoupili k dalšímu vysluhujícímu, který podával každému malé kalíšky s vínem. (Namáčení chleba do vína, jak je zvykem v naší církvi, není v evangelických církvích obvyklé – pozn. autorky článku.)

Zástupci církví z celé Evropy sdíleli i svá hudební obdarování – ve hře na varhany, pianino, housle, zpěv i vedení zpěvu všech shromážděných. Společný zpěv byl mohutný a radostný, často jsme zpívali i rozdělení na skupiny kánony písní z Taizé. Jak popozději poznamenala při následující recepci současná prezidentka GEKE/CPCE Rita Famosová, která je současně prezidentkou Reformované církve ve Švýcarsku, ubývají nám finanční prostředky, což nás vedlo k tomu, abychom se podívali, jak zajistit hudební část bohoslužby a zjistili jsme, kolik je obdarovaných mezi námi, které jsme mohli při této bohoslužbě využít. To je rovněž dobrá inspirace pro naše náboženské obce.

Po skončení slavnostní bohoslužby pozdravila shromáždění nově – a jako první žena – zvolená (na jaře 2025, úřadu se ujala na podzim 2025) biskupka Evangelické církve Rakouska Cornelia Richter, známá též jako systematická teoložka z Bonnu. Svůj pozdrav spojený s upozorněním, že GEKE má rovněž svou první ženu v pozici generální tajemnice, vyslovil společně s nadějí spolupráce s Konferencí evropských církví (jíž jsme jako CČSH též členem) její generální tajemník Frank Dieter Fischbach.

Za státem zřízený úřad pro církve promluvil ministerský rada Dr. Martin Fischer. Pozdravy a rozloučení s generálním tajemníkem a přivítání nové generální tajemnice se odehrávaly ve vřelé atmosféře rovněž při následné recepci, přičemž oba s každým, kdo přišel, individuálně pohovořili.

Celkově se jednalo o velice vřelé setkání a po představení nově nastupující generální tajemnice Susanne Schenkové jistě nikdo nemá o další budoucnost GEKE/CPCE starosti. Na práci nebude sama, neboť Mario Fischera doprovázel při jeho práci devítičlenný



ekumenický tým a také předsednictvo.

GEKE je společenství evangelických církví v Evropě a také v ČR, scházejí se každé dva roky (od r. 2000). V rámci GEKE též existují regionální skupiny a v nově ustanovené skupině máme nyní svého zástupce, bratra kazatele Romana Zábrodského, studenta Husitské teologické fakulty UK. Ten se během prvního jednání již dobře při společné práci uvedl. Pravidelně se též konají valná shromáždění a také evropské synody, kde se jako CČSH účastníme. Zde se diskutují aktuální témata a následně vznikají teologické dokumenty, které naleznete na stránkách www.leuenberg.eu.

Církev GEKE se nebrání ani bilaterální spolupráci na úrovni náboženských obcí, k níž nyní aktuálně vyzýváme. Pokud máte zájem, přihlaste se na mailovou adresu vnejsi.vztahy@cssh.cz.

Slovo ekumena pochází z řeckého *oikumene gés*, obydlená země, toto slovo ukazuje, že se ekumenická spolupráce týká nás všech a má i své praktické dopady. Chtěla bych poděkovat synodnímu seniorovi Českobratrské církve evangelické Pavlovi Pokornému, že mě přizval na společnou cestu s vedoucí ekumenického oddělení ČCE sestrou Evou Balcarovou, díky čemuž jsme si mohli přirozeně vyměnit zprávy o dění v našich církvích a přislíbit vzájemná pozvání na některé z nadcházejících akcí a shromáždění, které připravujeme.

Ježíšova slova: Kdekoliv dva nebo tři se sejdou v mém jménu, jsem vprostřed nich, platí nejen v našem sboru a církvi. Byť nás rozděluje forma, učení a mnohé další, spojuje nás Kristus, podobně jako jeho učedníky. Nechme se tedy Pánem vést i v ekumenické rodině církví v Evropě, ve světě i v našem městě a místě, kam nás Pán povolal a povolává. Amen.

Hana Tonzarová

Foto: Autorka

NAD PÍSMEM

Věčný život začíná už zde

J 17,1-11

Ježíš pozvedl oči k nebi a řekl: „Otče, přišla má hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe, stejně, jako jsi učinil, když jsi mu dal moc nad všemi lidmi, aby vše, co jsi mu svěřil, dal jim: život věčný. A život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem dokonal dílo, které jsi mi svěřil. A nyní ty, Otče, oslav mne svou slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve, než byl svět. Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi ze světa dal. Byli tvoji a mně jsi je dal; a tvoje slovo zachovali. Nyní poznali, že všechno, co jsi mi dal, je od tebe; neboť slova, která jsi mi svěřil, dal jsem jim a oni je přijali. V pravdě poznali, že jsem od tebe vyšel, a uvěřili, že ty jsi mě poslal. Za ně prosím. Ne za svět prosím, ale za ty, které jsi mi dal, neboť jsou tvoji; a všechno mé je tvé, a co je tvé, je moje. V nich jsem oslaven. Již nejsem ve světě, ale oni jsou ve světě, a já jdu k tobě. Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal; nechť jsou jedno jako my.“

Text Janova evangelia 17,1-11 je jedním z nejhlubších míst Nového zákona. Není to pouhé sdělení, ale modlitba, kterou lze jen stěží uchopit běžným vnímáním a racionálním výkladem. Kristus zde nepromlouvá k Bohu jako člověk hledající odpovědi, ale jako Syn, který je s Otcem v jednotě. A právě do této jednoty zve i člověka.

Nejvíce mne v tomto textu zasahuje pojem věčného života. Člověk si pod ním často představuje život, který nikdy neskončí. Kristus však nabízí hlubší pojetí: „A život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.“ Věčný život zde tedy není popsán jako nekonečné pokračování našeho pozemského času, ale jako plnost bytí – jako hluboký vztah s Bohem, který přesahuje běžný čas i lidské vnímání reality. Jsou chvíle, kdy se nám zdá, že se čas na okamžik zastavil – chvíle hlubokého pokoje, lásky, pravdy nebo ticha. Možná právě v takových okamžicích se člověk dotýká věčnosti. Poznat Boha zde neznamená chápat ho rozumem, ale vstoupit do vztahu – do tak hlubokého vztahu, který překračuje lidský čas, prostor i hranice našeho vlastního já. To také znamená opustit vlastní ego, které chce Boha uchopit, definovat a podříditi svým představám. Lidský rozum i očekávání často vytvářejí obraz Boha podle našich potřeb, přání či představ o spravedlnosti. Skutečné poznání však začíná tam, kde se tyto konstrukce rozpadají a člověk se otevírá Bohu takovému, jaký je, nikoli jakého ho chce mít. V tomto smyslu nezačíná věčný život až po smrti, ale už zde, ve chvíli, kdy člověk vstoupí do důvěry, odevzdání a jednoty.

Kristus v této modlitbě stojí na prahu své „hodiny“ a ví, že vstupuje do utrpení, rozpadu všeho lidského a pomíjivého. A přesto v jeho slovech není strach, ale odevzdání. Jako by právě skrze rozpad pomíjivého mohlo být zjeveno nepomíjitelné. Zůstává vztah, vztah Otce a Syna, vztah Krista k člověku. A vztah člověka ke světu, ve kterém zůstává, ale který už jej nemůže plně definovat.

Člověk je stále „ve světě“, a přesto je zván k tomu, co tento svět přesahuje. Možná právě to je podstata křesťanství. Není to jen soubor pravidel a doporučení, ale cesta návratu do vztahu s Bohem skrze Krista. Od oddělenosti k jednotě. Od strachu k důvěře. Od ega k lásce. Od času k věčnosti.

Tato modlitba nenabízí snadné odpovědi a možná ani žádné odpovědi nechce. Spíše otevírá prostor pro kontemplaci. Učí člověka nevládnout pravdu, ale vstupovat do ní.

Člověk se v této modlitbě poznává jako bytost stojící na hraně – mezi světem a věčností, mezi strachem a důvěrou, mezi samotou a jednotou. A možná právě tehdy, když člověk na chvíli přestane chápat rozumem a začne vnímat srdcem, začne se dotýkat toho, co Kristus nazývá věčným životem. **Barbara Bláhová**

Šestá neděle po Velikonocích

Hospodine, slyš můj hlas, když volám. Mé srdce si opakuje tvoji výzvu: Hleďte mou tvář. Hospodine, tvář tvou hledám. Svoji tvář přede mnou neukrývej. Aleluja! (Žalm 27,7.8.9)

První čtení z Písma: Skutky 1,6-14

Tužby velikonoční (IV):

Aby dobrý Bůh, který nás v Kristu povolal do svého podivuhodného světla, nám dal růst k věčné spáse, modleme se k Hospodinu.

Abychom s Kristem se sjednocovali zachováváním jeho vůle a žili jako svatý lid Boží, vyvolený k životu věčnému, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písma:

Nebeský Otče, svého jednorozenného Syna jsi vyvýšil s velikou slávou do svého království v nebesích. Prosíme tě, nezanechej nás bez útěchy! Sešli nám svého Ducha svatého a přiveď nás tam, kam nás Spasitel vystoupil před námi. Osviň nás, Bože, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: 1. Petrův 4,12-14; 5,6-11

Evangelium: Jan 17,1-11

Verš k obětování: Žalm 47,6

Verše k požehnání: Jan 17,12.13.15

Modlitba k požehnání:

Nebeský Otče, děkujeme ti, žeš nás nasytil svatými dary chleba a kalicha. Dej, ať jsou nám stálým zdrojem posily a požehnání! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 127, 136, 64, 75, 188, 195, 289, 293

Pane Bože, nauč nás nehledat tě jen rozumem,
ale poznávat tě srdcem v tichu, důvěře a lásce.

Ved' nás z pomíjivosti tohoto světa do hloubky vztahu s tebou,
abychom se už zde mohli dotýkat věčného života.

Skrze Krista, našeho Pána. Amen.



František Palacký historikem a politikem v pohledu dneška

František Palacký byl zcela jistě charismatickou osobností a jako takový byl známý svým současníkům. Byl především odborným historikem a napsání českých dějin považoval za své životní poslání. Původně je chtěl napsat alespoň do roku 1627, ale nakonec je dopsal do roku 1526. Ve svém pojetí českých dějin jako jejich vrcholné období spatřoval husitství. Vstoupil do veřejného a politického života jako ten, kdo prosazoval proti absolutistické centralizaci Rakouska jeho federalizaci a kdo zastával zásady demokracie.

Dějiny jako zrcadlo pro přítomnost

V českém národním obrození vykonal Palacký mimořádný úkol tím, že odborným způsobem na základě detailního studia pramenů zpracoval historii českého národa, respektive její část až do začátku 16. století. Dějiny jsou podle Palackého pro národ zrcadlem. Mají mu zrcadlit minulost k poučení, k upamatování a posílení v odolnosti, „aby tak národ za všech okolností kráčet po cestách pravdy a práva a nestal se pyšným v čase úspěchu a nemalomyslně v protivenství“, jak to uvádí ve své předmluvě k prvnímu vydání svých *Dějin národu českého v Čechách a v Moravě* v českém jazyce v roce 1848. Dějiny jsou tak důležité nejen pro poznání a objasnění minulosti samé, ale pro naše ponaučení, hlubší znalost a načerpání odolnosti pro současnost. Toho nedosáhneme poznáváním všech jednotlivostí a podrobností historie, ale především pochopením jejího smyslu. Tím otevřel Palacký diskusi o smyslu českých dějin, která není ukončena ani v přítomnosti.

Na Palackého navázal T. G. Masaryk názorem, že hlavním obsahem našeho národního vývoje byla až do 18. století idea náboženská. Zvláště husitství a celá česká reformace byla výrazně náboženské povahy. Palackému však nešlo jen o stránku náboženskou ve smyslu teologického výkladu věroučných sporů v historii, ale především o hledisko mravní a národní. Přesto byl Palacký vystudovaný evangelický teolog, i když osvícenského ražení, který měl hluboký vhled do teologické problematiky a věroučných sporů v husitství. Ve svých *Dějínách*, z velké části věnovaných právě období husitství, se zabývá například tématem autority Písma u Jana Husa a v husitství jako takovém, popisuje členění husitských směrů podle jejich věroučných přístupů a náboženské praxe a seznamuje s průběhem disputací mezi zástupci husitů a katolické církve na Basilejském koncilu. Později tento náboženský zřetel rozvíjeli především evangeličtí církevní historici F. Hrejsa, F. M. Bartoš a A. Molnár, ale také v Církvi československé husitské historici a teologové jako M. Kaňák nebo Z. Trtík. Zatímco marxistická historiografie, kterou představovali J. Macek, F. Graus, se soustředovala na sociální, hospodářskou a politickou stránku husitství. Od 80. let minulého století a zejména po roce 1989 mediévisté a husitologové jako F. Šmahel, P. Čornej nebo Z. Coufal zahrnovali a zahrnují do svého zkoumání i náboženskou stránku, která patří do komplexního obrazu husitství v kontextu středověku a jeho mentality. Od dob Palackého historická věda v mnohém pokročila, ale dějiny a jejich výklad mají také rozměr morální a nábožensko-



filozofický. S důsledným odborným studiem pramenů spojil právě tento přístup František Palacký. Bez tohoto nábožensko-mravního přístupu Palackého k dějinám nám jeho rozsáhlé dílo a snažení může zůstat málo pochopitelné až nesrozumitelné. Podle Palackého mají být dějiny zrcadlem národní i lidské historie pro přítomnost a budoucnost. Jak to vyjádřil evangelický teolog J. L. Hromádka ve svém pojednání *Palackého osobnost a význam v národním probuzení* vydaném před sto lety v roce 1926: „Palacký otevřel Čechům pohled na děje minulosti, aby poznali sami sebe, aby si uvědomili své poslání a určení a promýšleli nejvyšší ideály.“

Demokrat a tvůrce českého politického programu

Palacký byl v kruzích národního obrození veřejně známou a uznávanou osobností. V roce 1848 se přímo stává politickým vůdcem českého národa. V tomto revolučním roce se projevuje silný vzdr proti rakouskému absolutismu a jsou požadovány reformy politické, ale i církevní. Je veden zápas o větší občanská a národnostní práva. F. Palacký, stejně jako Karel Havlíček Borovský, odmítal prosazování požadavků násilnou cestou, jak to činili radikálové. V pohledu Palackého a Havlíčka každá radikální agitace, jež se nechce držet platných zákonů, nakonec dá mocenské trumfy do rukou politické reakce. Palacký představoval demokratický a národnostní program a akceptoval moderní konstituční demokratické ústavy a stavěl se proti rakouskému centralismu, který by měl ustoupit federaci národů. Roku 1865 uveřejnil spis *Idea státu rakouského* a odůvodnil zde federalistický program z let 1848-1849. Podle Palackého souvisí demokracie s humanitou, neboť uznává právo lidskosti v každé lidské osobě. To se podle něho srovnává s křesťanskou naukou ve smyslu, že všichni lidé, bez rozdílu stavu a pleti, jsou synové jednoho Otce na nebesích, jak to vyjadřuje v článku O demokracii. Kriticky se Palacký stavěl proti revolucionářství a komunismu. Za hlavní důvod proti snahám socialistickým uvádí přirozenou nestejnost lidí. Uznává oprávněnost socialismu, jen pokud by se opíral o praxi prvního

křesťanství a Jednoty bratrské. Nerovnostem má odpomáhat láska a dobročinnost. Zastával se šlechty a jejich historických privilegií, neboť právě určitá část šlechty podporovala české národní zájmy. V období po roce 1849, kdy byla revoluce poražena a v Rakousku dochází k nástupu reakce, je Palacký podobně jako Havlíček vystaven politickému tlaku. Je jako osoba pro stát nebezpečná vytlačen nejen z politiky, ale ztrácí i své postavení ve společnosti. V tomto čase osobního ponížení mu byla oporou manželka Terezie a útěchu mu přinášela i historická práce, které se po odchodu z politiky plně věnoval. Po změně politické situace v Rakousku byl Palacký v roce 1860 do politiky znovu povolán a císař ho dokonce v roce 1861 jmenoval jako prvního Čecha nešlechtického původu doživotním členem panské sněmovny říšské rady. Paradoxem je, že po době osobního i společenského ponížení, kdy se s ním lidé nechtěli stýkat a raději se mu na ulici vyhýbali, aby se s ním nemuseli zdravít, přišla doba ocenění jeho zásluh a neobyčejného oslavování i budování pomníků po jeho smrti.

Politické názory Palackého založené na humanitě a demokracii byly velmi blízké T. G. Masarykovi. V roce 1898 k výročí nedožitých 100. narozenin Palackého napsal Masaryk spis *Palackého idea národa českého*. Palacký a Masaryk žili každý v jiné a značně odlišné době. Masaryk na počátku bouřlivého a válkami zmítaného 20. století uskutečnil politické dovršení českého národního obrození vzni-

kem samostatného demokratického státu. Z tohoto hlediska byl Masaryk mimořádně úspěšným politikem. Palacký naopak bývá považován někdy za neúspěšného politika, přesto to byl právě on, kdo položil základy české demokratické politiky.

Tomáš Butta

Ilustrace: Portrét od F. Tkadlika (1821)

ANKETA

- 1) Jaký význam má podle vás osobnost Františka Palackého pro dnešní českou společnost?
- 2) Vidíte paralely mezi Palackého interpretací husitství a dnešní identitou ČČSH?
- 3) Co z odkazu Františka Palackého je podle vás nejvíce aktuální pro dnešní věřící?

Marcel Sladkowski, vedoucí archivního a muzejního oddělení ÚÚR ČČSH

1) Zaprvé dokázal oslovit českou společnost současně na poli vědeckém i politickém. Zatímco nynější propojení politiky a historie je buď vzácné, anebo nepřináší zrovna užitečné plody. A zadruhé dokázal své mi promyšlenými koncepty zaujmout většinu společnosti, a to je v naší stále rozdělované až rozdrobované současnosti též hodno pozornosti.



2) Palackého interpretace husitství měla významný politický rozměr, jehož bychom se měli spíš vyvarovat. Identita jakékoliv církve, jež není napájena z evangelní zvěsti, nemůže dávat valného smyslu.

3) František Palacký byl, upřímně řečeno, v otázkách víry zřejmě spíš pragmatického smýšlení, což jistě neumenšuje jeho význam ve výše uvedených oborech. Tedy bych snad vyzdvihl pilnost a vědomí zodpovědnosti, jež jsou ovšem podnětné všem, věřícím i těm, kdož se tak nenazývají.

Martin Chadima, pedagog a farář NO Přelouč

1) František Palacký má v Praze „svě“ náměstí a sochu, univerzitu v Olomouci, jsou po něm pojmenovány ulice, náměstí, školy. Ale stejně tak, jako je tomu s Husem, Jeronýmem Pražským či Komenským, staly se ze symbolů znaky. Držíme jen útržky kontextů, „pouhá jména“ (Umberto Eco). Lidé si do Palackého promítají své před-



stavy, aniž by znali jeho dílo či kontext doby, v níž působil. Pro jedny je ryze vlasteneckým historikem, pro jiné austroslavistou. Pro některé přesvědčeným evangelíkem, který do života uvedl ideu o zásadní hodnotě husitství pro další vývoj českého národa. Pravdou je, že Palacký byl především loajální občan „Habsburského domu“, který až později doznal: „Byli jsme před Rakouskem, budeme i po něm.“ Přesto Palacký psal, že katolicismus (i ten habsburský) nejsou jenom křížové výpravy, upálení Mistra Jana Husa, nesvoboda, „žalář národů“.

2) ČČS(H) nevznikla na základě idejí Palackého, a dokonce ani těch Masarykových. ČČS(H) je plodem katolického modernismu, s návazností na působení tzv. „vlasteneckých“ kněží. Nikoliv nadarmo naši „otcové zakladatelé“ usilovali o tzv. apoštolskou sukcesi, z nichž ji skutečně patriarcha G. A. Procházka a biskup Rostislav Stejskal získali. Ideje husitství, ať již v linii radikálních táboritů či umírněných stoupců Jakoubka ze Stříbra, se v naší církvi sice objevují v duchu sporů o další směřování církve, ale de facto jde jen o „kouřovou clonu“. ČČS(H), odkojená katolickým modernismem a humanismem, nefandí Žižkovu vojenskému radikalismu a nemůže sdílet Husovy nelaskavé názory na ženy. A Palacký nikdy nesmlčel, že husitství mělo své stíny. Pokud vidíme vlastní církev kriticky, v intencích permanentně vedeného dialogu mezi bratřími a sestrami i mezi laiky, duchovními a vedením církve, pak je to v pořádku. Pokud tak nečiníme, pak se můžeme stokrát zaklínat Husem, Palackým, Komenským, Havlíčkem, Farským a potenciálem naší církve, ale to jsou jen šidítka. Prázdná hesla, jak by řekl Masaryk.

3) Palacký kladl důraz na kritické myšlení. Nestavěl ikony, neměl potřebu idealizovat si nějakou dobu. Jeho důraz na význam husitství není nutně postaven jako štít proti

„katolicismu“. Palacký uměl jazyky, byl nesmírně vzdělaný, pracovitý, hodiny trávil v archivu a neváhal diskutovat se svými oponenty. To je leitmotiv jeho odkazu. Mám velmi pozitivní zkušenost se studenty na gymnáziu i se čtenáři mých odborných i beletristických knih. Dát se jim všanc, nebát se dialogu, kritiky, obstat v diskusi, samozřejmě na základě znalostí, ale s pokorou vůči oponentům. To vede k tomu, abyste pomáhali růst druhým a přitom, obohacení jejich kritickým pohledem, rostli sami. To je šance naší církve. Fangličky, hesla, mrtvé historické obrazy? To je passé. Demokracie je nám třeba. A diskuse...

Bohdan Kaňák, církevní historik a duchovní při olomoucké diecézi

1) Františkovi Palackému dodnes vdčíme za mnohé. Na solidním vědeckém heuristickém základě rozvinul koncepci národních dějin, která odpovídala úrovni špičkového historického a filozofického myšlení jeho doby. Byl prvním organizátorem českého vědeckého života podle moderních zásad. Usiloval o to, aby se o rozvoj vědeckých institucí zajímaly nejen aristokratické elity, ale i prostí občané, a aby tito občané o jejich činnosti mohli spolurozhodovat... F. Palacký je nám vzorem čestnosti, pracovitosti, obětavosti, skromnosti a vytrvalosti v práci.

2) F. Palacký interpretoval období husitství jako významnou periodu českých dějin a zbavil tak husitství nánosu vulgárních ideologických předsudků, které se nahromadily v předchozích obdobích absolutismu duchovního i světského. Jeho výklad měl evropský přesah. Navazuje na něj novější česká historiografie, která



Jak funguje naše církev

17. Duchovní správa

Jádrum poslání církve je péče o křesťanský život jejích členů, zvěstování Božího slova kázáním, vyučováním a pastýřskou péčí, konání bohoslužeb a pobožností, vysluhování svátostí a mimosvátostních obřadů (čl. 9 Ústavy).

Všechny tyto úkoly plní duchovní správa, kterou tvoří duchovní (kněží

služební poměr zvláštním církevním předpisem – Řádem duchovenské služby – nikoliv zákoníkem práce jako jiná zaměstnání. Naše církev se může pyšnit tím, že jako jedna z prvních (již v roce 1947) umožnila kněžskou službu i ženám.

Za vedení duchovní správy odpovídá v náboženské obci farář, kterým se může stát pouze duchovní s kněžským svěcením. Ten je nadřízený dalším duchovním, kteří případně v náboženské obci působí. V diecézi vede duchovní správu biskup, volený diecézním shromážděním na sedmileté funkční období. V celku církev pak má na starosti vedení duchovní správy patriarcha, rovněž volený na sedm let, ale sněmem.

Duchovní se pravidelně setkávají jednak v rámci svých vikariátů, dále minimálně jednou ročně na diecézní synodě duchovních. Před každým zasedáním sněmu, někdy i častěji, je patriarchou svolávána generální synoda všech duchovních v církvi. Všichni biskupové v čele s patriarchou pak tvoří biskupskou radu.

JK

Nakreslila: Lucie Krajčířiková



a jáhni) a kazatelé, katecheté a pastorační asistenti. Předpokladem ke službě duchovního je nejen odborná příprava, studium teologie, ale také vnitřní povolání ke službě, tedy to, že cíť, že si je k této službě Pán Bůh vybral. U jáhnů a kněží je stvrzováno jáhenským a kněžským svěcením. A protože skutečně nejde o běžné zaměstnání, ale o službu, která má specifický charakter, řídí se jejích

C E S T A



Proč je symbolem Ducha svatého holubice?

Odpověď na tuto otázku najdeme v příběhu o Ježíšově křtu (např. Matouš 3,13-17). Když Jan Křtítel pokřtil Ježíše v řece Jordánu, „otevřela se nebesa a spatřil Ducha Božího, jak sestupuje jako holubice a přichází na něho“.

S holubicí se ovšem setkáváme již ve Starém zákoně, v příběhu o Noemovi a jeho arše. Po skončení potopy to byla právě holubice, která přinesla olivovou ratolest jako znamení toho, že vody opadají, Boží hněv skončil a nastal mír a nový začátek (Genesis 8,11). Proto je holubice také symbolem míru, pokoje a smíření. Je to zřejmé i proto, že

holubice byla odjakživa vnímána jako tvor čistý, nevinný, mírný a neagresivní.

I s Duchem svatým a jeho působením můžeme tyto vlastnosti spojovat. Například prorok Eliáš to zažil na hoře Choriéb (1. Královská 19,11-13). Bůh k němu promlouvá ne jako vichr, zemětřesení nebo oheň, ale jako tichý, jemný hlas.

Proto i my dnes musíme pozorně naslouchat, abychom Boží hlas, hlas Ducha svatého, nepřeslechli a správně rozpoznali!

Jana Krajčířiková

Nakreslila: Lucie Krajčířiková

Modlitba

Prosíme tě, Pane Bože, buď stále s námi ve svém svatém Duchu! Promlouvej k nám a pomáhej, ať dokážeme správně rozlišit, kdy slyšíme tebe, a kdy k nám mluví někdo jiný. Amen.

Ve stínu svých bratrů

17. Mojžíšova hůl a Amálekovci

Putovali jsme pouští dál a dál. Hospodin nás vedl od jedné oázy ke druhé, krmil nás manou a křepelkami, takže na první pohled by se mohlo zdát, že je o nás postaráno a konečně ustane to věčné reptání nespokojenců.

To se nicméně nestalo, protože jakmile se vyskytl jakékoliiv potíže, lidé se vrátili ke své „oblíbené“ písničce:

„Proto jsi nás, Mojžíši, vyvedl z Egypta, abys nás tu na poušti umořil žizní?“ Já už jsem byla ze všeho toho uklidňování, povzbu- zování a napomínání k smrti unavená.

A musím poctivě přiznat, že potom, co jsem viděla umřít žizní řadu slabých malých dětí a vyčerpaných starých lidí, ani jsem se jim už nedívala, že potřebují ve svém trápení najít viníka. A dlouhodobě nepomáhalo ani to, že Hospodin nám dával další a další důkazy, že nás nechce nechat zahynout. Když třeba na Chorebu lidé opět úpěli žizní, poručil Mojžíšovi, ať svou hůl udeří do skály, a hned se objevil pramen vody.

I na svých bratrech jsem pozorovala vyčerpání. Mojžíš stále častěji ztrácel s Izraelci trpělivost a vztekale jim odsekával: „Tak co, vidíte tu vodu? Je mezi námi Hospodin, nebo není?“ To

místo nazval Massa a Meriba, což znamená Pokušení a Svár, protože Izraelci neustále Boha pokoušeli svým pochybováním a hádali se s Mojžíšem i mezi sebou.

„Zůstaňme tu delší dobu, ať si všichni pořádně odpočineme!“ prosila jsem a bratři by mě určitě poslechli, kdyby nenastala další vážná komplikace.

Večer přiběhl k Mojžíšovu stanu udýchaný Jozue a volal: „Mojžíši, Mojžíši, na naše lidi útočí nepřítel!“

Nastal hrozný zmatek a jen s velkým vypětím se nám podařilo lidi uklidnit a shromáždit do bezpečí tábora.

Ukázalo se, že menší oddíly nějakého kočovného kmene si zákeřně vyhlédly skupinky našich opozdílů, kteří buď z lehkomyšlnosti, nebo kvůli únavě zaostávali za našim hlavním útvarem. Nájedníci na něbleskově udeřili, většinu jich pobili a sebrali jim všechny majetek, načěž se zase velmi rychle stáhli do bezpečí. Celý útok trval jen pár minut.

Mojžíš se v noci radil s Hospodinem a ráno si zavolal Jozua: „Jsou to Amálekovci, potomci Amáleka, vnuka Ezauva. Hospodin prohlásil, že jejich kmen vyhladí do posledního pokolení. Proto buďte dobré mysli! Ty, Jozue, shromáždi všechny bojeschopné muže a zítra ráno s nimi vytáhneš do boje. Já vystoupím

Soutěž o tři knihy

Naše květnová soutěž se týká osobnosti Františka Palackého, jehož 150. výročí úmrtí si letos 26. května připomínáme.

Vášim úkolem je vyřešit přesmyčky, v nichž se skrývá, čím všim Palacký byl. Ze vzniklých slov si pak vypište písmenka podle čísla v závorce. Náповědou k řešení vám může být i obrázek, na němž je rodinná hrobka Palackých.

Své řešení nám spolu s adresou pošlete na mail jana.krucjirlikova@csh.cz do poloviny června, v červencové Cestě otiskneme jména výherců.

- FOLIOSF (3)
- TYLAVEVOCH (4)
- LIBEDUT (1)
- KLIPITO (7)
- KROTISHI (5)
- SVALCETNE (1)
- TLESOPISAV (3)
- ALCOSPEN (8)
- DĚČEV (4)



Blahopřejeme výhercům soutěže z březnového čísla

(tajenka: *Hod Boží velikonoční!*)

Šimon Protivánek z Nákla,
Igor Palůch
a Matyáš Puška z Prahy

František Palacký



Cítily jste, děti, někdy v poslední době hrdost na to, že jste Češi? Často tento pocit máme, když slyšíme nebo čteme o někom z našeho národa, kdo něco skvělého dokázal – o sportovci, který vyhrál medaili, skvělém vědci, který něco vynalezl, nebo o historické osobnosti, kterou si dodnes lidé připomínají u nás i ve světě. Jedním z takových významných Čechů byl i František Palacký (1798-1876), jehož 150. výročí úmrtí si letos

připomínáme. Tento historik, politik a spisovatel byl pro náš národ důležitý mimo jiné právě proto, že se snažil různým způsobem tuto naši národní hrdost posilovat. Je autorem Dějin národu českého v Čechách a v Moravě, v nichž zásadně změnil pohled na jednu z nejvýznamnějších etap naší historie. Mám na mysli husitství a osobnosti Mistra Jana Husa a Jana Žižky, které do té doby nebyly přijímány příliš kladně.

A nebylo to nic, co by si jen tak

Modlitba

Děkujeme ti, Pane, za všechny lidi, kteří nemyslí jen na sebe, ale pracují ve prospěch ostatních lidí. Kež se necháme oslovovat jejich příkladem. Amen.



s Hospodinovou holfí tamhle na ten pahorek, abych vám zajistil Boží přízeň.“

A tak se i stalo. Jozue shromáždil naše muže a vyrazili proti Amalékovcům. Mojžíš, doprovázený Áronem a Chúrem, vylezl na pahorek, vztýčil obě své ruce a v pravici svíral hůl. Šla jsem tam s nimi, abych dobře viděla na bojiště a dokázala včas vysílat na ta správná místa ženy na pomoc našim raněným.

Boj začal a byla to dlouhá a krvavá bitva. Brzy jsem si všimla, že dokud Mojžíš vydržel mít ruce vztýčené, vítězili Izraelci. Jakmile mu však paže začaly umdlévat, získávali převahu Amalékovci.

„Árone, Chúre, pojdte sem!“ vykřikla jsem. „Poděpřete Mojžíšovi jeho ruce, ať je má pořád nahoře!“ poručila jsem jim.

A skutečně, když teď měl Mojžíš s jejich pomocí ruce stále vztýčené, Izraelci začali mít opět převahu a do západu slunce nepřítel porazili. Další důkaz Hospodinovy přízně! I tak ale bylo mnoho padlých a raněných. Naše ženy měly celou noc plné ruce práce, než jsme všechny ošetřily. „Teď už tu musíme nějaký čas zůstat v každém případě,“ prohlásila jsem, „v tomhle stavu nemůžeme putovat dál.“

Jana Krajčířková
Nakreslila: Lucie Krajčířková

JK

Poselství Ježíšových podobností

Ježíš vypráví podobnosti o fíkovníku (Matouš 21, 14–22)

Na chrámovém nádvoří se kolem Ježíše shlukli slepí a chromí a on je uzdravoval. Když však velekneží a vykladači zákona viděli ty zázraky a slyšeli, jak i malé děti volají v chrámu: „Sláva Davidovu synu!“, velmi je to pobouřilo. Vytáhli mu: „Neslyšíš, co volají?“ On jim odpověděl: „Ovšem. Což jste nečetli v Písmu: I křik nemluvnat chváří Boha.“
Nechal je být a odešel zpět do Betaniie, kde zůstal přes noc.

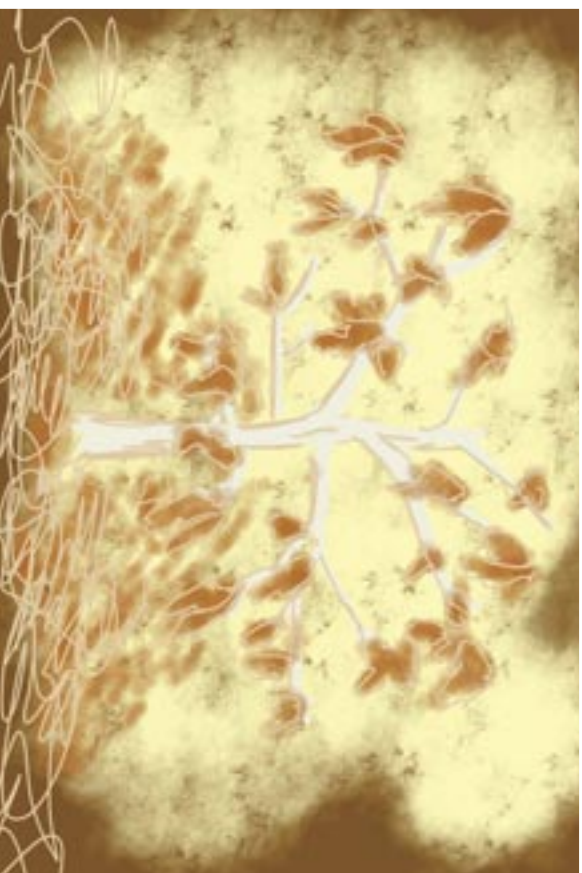
Když se ráno vracel do Jeruzaléma, dostal hlad. Všimli si fíkovníku u cesty. Když však přišel ke stromu, viděl, že na něm nejsou žádné plody, ale jen listy. Řekl: „Už nikdy se na tobě neurodí ovoce!“ A ten fíkovník rázem uschl. Když to viděli učedníci, udiveně říkali: „Jak jsi to dokázal, že ten fíkovník tak rychle uschl?“ Ježíš jim odpověděl: „Skutečně vám říkám, věříte-li bez pochybností, můžete dělat i větší věci než to, co jste nyní viděli. Kdybyste rozkázali této hoře, aby se pohnula a sesula do moře, pak se to stane. Všechno je pro vás dosažitelné, zač se s vírou modlitte.“

Jaké slovo tě napadne, které vystihuje dnešní čtení?

Mně vyvstane na mysli slovo modlitba nebo také síla víry. A to vše je, myslím, pro dnešní dobu velmi aktuální. Pán Ježíš nás tu nabádá k tomu, abychom měli odvahu se modlit za různé lidi, za jejich zdraví, za zdar dobrehu díla, za další požehnaní. Pán Ježíš chce, abychom měli víru a odvahu být s Bohem v neustálém kontaktu.

Máš někdy z něčeho strach? Z čeho?

Je normální mít obavy. My lidé si děláme nejrůznější starosti o mnoho věcí. Důležité je, jak se svým strachem nakládám. Pokud mám strach, mohu si být jistá, že jej mohu světit Hospodinui! Někdy mám strach, že má víra je moc malá. To vše je přirozené a Bohu se s tím mohu otevřeně světit, přiznat. Jak to udělat? Je to celkem snadné. K Pánu Bohu máme přece jednoduchou cestu. Musím se jen v tísní a stresu naučit zavazovat a záměrně se napojit na Hospodina, na Jeho lásku a třeba jen jednoduchou modlitbou: „Pane, pomoz mi teď s touto situací!“ Bůh je tím pevným, neměnným,



stálým bodem ve vesmíru, v tomto světě. On zůstává stále stejný včera i dnes. Je naším Otcem, Tatínkem. To znamená, že Mu mohu naprosto věřit a světit Mu své obavy. On ví, co dobrého z toho všeho může vzejít. On dokáže i zlé proměnit v dobré. Jen na Něj musíme umět spoléhat a nebát se se k Němu obracet.

Ježíš na konci říká: „Skutečně vám říkám, věříte-li bez pochybností, můžete dělat i větší věci než to, co jste nyní viděli. Kdybyste rozkázali této hoře, aby se pohnula a sesula do moře, pak se to stane. Všechno je pro vás dosažitelné, zač se s vírou modlitte.“

Přemýšleji. Věříš v zázraky? Viděl/a jsi nějaký zázrak? Co považuješ za zázrak? Jaké zázraky ve svém životě očekáváš?

Pokud máš nějaké pochybnosti, můžeš se podívat zpět na svůj život a jistě uvidíš, kolikrát Bůh ve tvém životě zasáhl pro tvé dobro! Kolikrát sis s něčím dělal/a starosti, a nakonec vyvstala úplně nová možnost nebo řešení! A to, s čím jsem si kdysi dělala starosti, se nakonec krásně vyřešilo! Nebo ta situace vůbec nastala a mé strachy byly zbytečné. Bůh nás už přece tolikrát vedl! Tolikrát nám ukázal cestu a místo, kde máme být užiteční, kde nás chce mít! Kolikrát tě něco trápilo a Bůh to zázračně vyřešil.

Ježíš po nás jistě chce i to, abychom přinášeli dobré ovoce. Fíkovník jej rozložil, protože měl hlad, a strom nic nepodlil.

Nesu já ovoce? Přináším mezi lidi, se kterými se setkávám, odlesk Ježíšovy lásky, radosti, pokoje, třeplivosti, laskavosti, dobroty, věrnosti, tichosti a sebeovládání? (Galatským 5,22)

Nebeský Tatínku, děkuji ti, že se nemusím bát světit se ti sjakýmkoli starostmi a obavami. Ty víš, co mě trápí, kdy a v čem potřebuji pomoc. Ať nezapomenu zůseptat tvé jméno a držet se tě za ruku. Ať ti dokážu věřit, že ty mne povedeš cestou, kterou jsi pro mne nachystal, a i ve zdánlivě bezvýchodné situaci pro mě máš připravené řešení. Ty dokážeš dokonce i špatné události proměnit tak, že z nich vzejde něco dobrého. Ať jsem naplněn/a radostí a ať vím, že mohu očekávat zázraky a nebojím se a neostýchám se za ně prosit. Amen.

Zuzana Kalenská

Nakreslila: Lucie Krájčířková



ovšem posouvá svoji interpretaci na jinou úroveň, protože používá aktuální metody historické práce a má za sebou další výzkum. Naše církev věnuje přirozeně tomuto posunu svoji pozornost...

3) F. Palacký je příkladem člověka, který se v těžké době vypracoval z chudých poměrů k pozici čelného reprezentanta našeho národa jak v rovině vědecké, tak i politické. Při svém vzestupu čerpal sílu ze své víry, osvědčil velkou míru tolerance a s osvojenou noblesou i se ctí překonával překážky, které mu v jeho době přinášela tehdejší proměnlivá politická situace našich zemí. Uměl při tom ve svých současnících posilovat naději v překonání protivenství. Dokazoval jim též smysluplnost jejich další existence ve světě v rámci národního společenství jako zvláštního duchovního a kulturního jsoucná se specifickým dějinným posláním...

Martin Irein,

člen NO Praha – Staré Město

1) František Palacký rozhodně není jen pán z bankovky nebo socha na nábřeží. Jeho význam začíná tím, že dal Čechům historické sebevědomí, čímž dodal národu, do té doby pokládanému za odnož německého kulturního prostoru, jeho vlastní dějiny a vytvořil základ průběhu české státnosti.



Rovněž formuloval první reálný politický program pro český národ. Zde rád připomeneme jeho slavný dopis do Frankfurtu z roku 1848, který byl první moderní deklarací české suverenity. Diskuse o tom, jak si zachovat vlastní národní identitu v rámci většího celku, kterou F. Palacký v 19. století vedl, rezonuje ve vztahu k EU dodnes. Kromě toho nelze opomenout, že stál u zrodu Národního muzea, Matice české a dalších kulturních institucí...

2) K hlavním bodům, v nichž se svět Palackého interpretace protíná s učením CČSH, patří důraz na husitství jako významný mezník národních dějin; Palacký je viděn jako boj za svobodu svědomí a demokratizaci společnosti... Dalším takovým bodem je důraz na svobodu svědomí a laicizaci, které CČSH vtiskla do své struktury. A posledním pak národní a sociální rozměr. Palacký propojil náboženskou reformu s národním probuzením a husitství vnímal jako projev

životaschopnosti českého národa. CČSH vznikla v atmosféře čerstvě nezávislého Československa jako národní církev a využívá symboliku kalicha nejen jako liturgický předmět, nýbrž i jako symbol rovnosti všech ve společnosti i před Bohem...

3) Víra jako vnitřní svoboda, humanita jako ideál společnosti či dialog mezi vírou a rozumem. Dnešním věřícím může být blízký v současném odporu proti dogmatismu, respektu k pluralitě názorů v církvích či aktivním občanství. Palacký dnešním věřícím vzkazuje: Vaše víra má smysl, pokud vás činí lepšími, svobodnějšími, vzdělanějšími lidmi, schopnými sloužit celku.

Tomáš Butta, patriarcha CČSH

1) Osobnost Františka Palackého časem překryly jiné postavy a tento historik a politik bohužel již většinou zapadl do zapomnění minulosti. Přesto je jeho rozsáhlé historické dílo a jeho veřejné



a politické úsilí pozoruhodné. Palacký nejen dějiny psal jako historik, ale sám je tvořil svým životem jako politik. Prosazoval demokratické zásady, jednal podle etických pravidel, žil pro ideje a měl víze, které vycházely z hloubky jeho poznání a přesvědčení. Pracoval pro národ, který ve své době chtěl kulturně povznést. Nešlo mu o nějaké prázdne vlastenectví založené jen na pouhých slovech a gestech, a nikoli na trpělivé a hodnotné práci.

2) Obraz středověkého husitství nám zprostředkovávají novodobí historici a přinášejí i různé interpretace. Palacký chápal jako stěžejní ideu pro české dějiny ideu náboženskou. Tuto stránku spatřoval jako významnou právě v husitství. I když se v interpretaci historie zaměřoval především na stránku mravní a národnostní, téma víry a náboženství neopomíjel. Naše církev chápe Husa především jako duchovní osobnost a husitství jako náboženské hnutí, které zápasilo o podstatu křesťanství, pravou Kristovu církev a zdůrazňovalo, že Boží zákon má platit i pro svět a společnost. Programové heslo prof. Karla Statečného vyslovené na I. sněmu proto znělo doslova: „dokončit náboženskou reformaci českou“.

3) Ferdinand Hrejsa, který se Palackým důkladně zabýval po stránce náboženské, ho charakterizoval tak, že věří neochvějně v Prozřetelnost, v Boha svatého, který

nežádá obřadů, ale lásku k Bohu i k lidem, a věří v nesmrtnost, Krista si váží jako zakladatele náboženství božského původu, vítěze nad hříchem i smrtí, vůdce na cestě ctivosti a moudrosti, a tak původce lidského spasení. Ale jeho zbožnost, osvícenstvím dotčená, se nezajímá o spekulativní učení o věcech nadpřirozených. Toto shrnutí jistě výstižně charakterizuje Palackého jako křesťana s osvícenským pohledem na svět a důrazem na rozum a vědu. Můžeme připojit, že pro Palackého byla víra jeho velkou životní silou a nepostrádala morální pevnost, smysl pro pravdivost a čestnost. Současně se vyznačoval vírou velmi vstřícnou, otevřenou a vůči druhým vyznáním snášenlivou, tedy ekumenickou.

Jaroslav Hrdlička, vyučující HTF UK

1) Vztah k Františku Palackému v dějinách české společnosti procházel postupnou proměnou. Jiný byl v druhé polovině 19. století, jiný v první a druhé polovině minulého století. Je třeba vědět, že každá etapa vývoje českých dějin posledních dvou století z jeho díla něco zdůraznila, potlačila, či odsunula do nepochopení. O pochopení Palackého se vždy zápasilo, smysl jeho díla musel být složitě hledán a nalézán. Ani dnes tomu není jinak...



2) Bez myšlenkového díla F. Palackého by CČSH nevznikla v podobě, již v první i druhé generaci měla. Historikovo pochopení místa husitství v českých dějinách se pro generaci zakladatelů CČSH stalo odrazovým. Dnes se rozhodně nemůže jednat o povrchní navrácení k němu, o mechanické dovolávání se jeho díla. Je třeba Palackého skutečně znát a pochopit v kontextu jeho doby. Pak nám nebude tak myšlenkově vzdálený, jak si někdy myslíme.

3) Je to jeho schopnost do značné míry svobodně, byť v dobovém společenském a konfesním zarámování, přistupovat k základním tématům českých dějin. Je to jeho usilování zdůraznit dějinné podstatné a oddělit je od méně podstatného. Je to i kultivovaná myšlenková a politická kultura, již vnesl do života české společnosti. Chcete-li, tak aristokraticky noblesní plebejství.

Děkuje Ondřej Syrový

O Palackého rodokmenu a o tom, jak se stal vlastencem

V květnu si připomínáme významné výročí 150 let od úmrtí Františka Palackého, často přezdívaného „Otec národa“.

O Františka Palackého je stále velký zájem a hledali jsme někoho z potomků, kdo by nám tuto osobnost nejlépe přiblížil. Problém byl, že těch, kteří se hlásí jako dědici Františka Palackého, je celá řada. To byla první otázka na Václava Macháčka-Riegra, kdo je přímý Palackého potomek:

„Marie Riegrová rozená Palacká, dcera Františka Palackého, je moje praprababička a přímými potomky v této linii jsem já, můj bratr Vladimír a naše děti. Z druhého manželství našeho dědy Ladislava Riegra – vnuka Fr. Palackého, pochází ještě sestry Johana a Zdeňka. Dále ještě naše dvě sestřenice Jitka a Alena, to jsou dcery Ladislava Svante Riegra, našeho strýce, bratra mé matky Věry Macháčkové-Riegrové. Byl to skvělý matematik, vědecký pracovník, který bohužel zemřel velmi mlád.

Druhá linie přímých potomků je rodina Krauchenbergů, která žije v Rakousku ve Vídni, a ta vychází z rodiny syna Palackého Jana. Jedna z jeho dcer Adelina se provdala za rakouského generála Ludvíka z Krauchenbergu. Již nežijící historik Jiří Kořálka, velký znalec života a díla Františka Palackého, nás de facto po jedné své přednášce ve Vídni před mnoha lety spojil s Krauchenbergovými. Georg Krauchenberg, věkem vrstevník, stejně přímý potomek Palackého, byl i u nás na Malči. Také jezdí často na pietní setkání do Lobkovic a od těch dob se stýkáme.“ (Rozhovor s G. Krauchenbergem přinášíme na protější straně – pozn. redakce.)

Jestli tomu rozumíme, jedna přímá linka jde přes dceru Palackého Marii, se kterou se oženil František Ladislav Rieger, a tou další je přímá linie po synovi Palackého Janovi Palackém do rodiny Krauchenberg?

„Ano, je tomu tak. Jméno Palacký nese řada příbuzných, ale nikdo další v přímé linii není, nýbrž pouze v některé z bočních linií po mnoha Palackého sourozencích. Vzdálený bratranec je třeba Jiří Palacký, který donedávna bydlel u mě v domě, ale potomek, přímý příbuzný to není. Vše záleží na tom, jak si kdo koho vzal. Například moje matka, přímý potomek, narozená Riegrová, se provdala za Macháčka. Byla docentkou, germanistkou na FF UK, přednášela německou literaturu, publikovala i v zahraničí a jako překlada-

telka německých klasiků a vědecká pracovníce se psala Macháčková-Riegrová. To jsem převzal z jistých praktických důvodů i já.“

Kde a kdy se celá rodina schází?

„Celá rodina se už neschází, ale někteří se potkávají každoročně v Lobkovicích, což je součást Neratovic. Tam je pochován František Palacký, v rodinné hrobce poblíž kostela a nedaleko Lobkovičského zámku. Pořadatelem setkání je město, gymnázium Františka Palackého a také místní církev. Základem vzpomínkové akce je bohoslužba za Palackého a rodinu a poté se koná pietní setkání u hrobky. Bohoslužby v katolickém kostele za evangelika Palackého se konají bez přerušení od jeho úmrtí v roce 1876, a to i za německé okupace i za komunismu. Je to každý rok někdy větší nebo menší sešlost, tradičně poslední květnovou nedělí. Letos to vychází na datum pohřbu Františka Palackého, to je 31. května.“

Kdo byl po Palackém v mužské linii významným badatelem v humanitních oborech?

„Kromě mé matky, germanistky, která vedle desítek překladů a řady monografií sestavila a vydala rozsáhlý slovník německy píšících autorů, byl významným filozofem její otec, tedy můj děda Ladislav Rieger. Vydal několik odborných publikací a společně s jeho mladším kolegou Janem Patočkou vychovali celou řadu našich filozofů. Dále zde byl jeho syn, můj strýc, bratr mé maminky Ladislav Svante Rieger, narozený v Malmö. Děda se chtěl vyhnout povolávacímu rozkazu do první světové války, a tak utekl do Švédska. Strýc Ladislav byl geniálním matematikem, který se zabýval zejména matematickou logikou a axiomatickou teorií množin. Je považován za zakladatele těchto oborů matematiky v Československu. Před deseti lety o něm vyšla také monografie. F. L. Rieger měl tedy tři vnuky.



Ladislava, prostředního Václava a nejmladšího Bohuše, jménem po svém otci. Právě Bohuš byl posledním držitelem zámku Maleč, pražské Pelléovy vily a také McNevenova paláce v Palackého ulici, kde je dnes Památník Fr. Palackého a F. L. Riegra. Právě on se zasloužil spolu s Libuší Bráfovou o vznik Památníku. Na Bohušovi ležela všechna odpovědnost za majetek. Byl také jedním ze signatářů odvažné Deklarace české šlechty, která při nástupu Hitlera navštívila prezidenta Edvarda Beneše, aby vyjádřila podporu celistvosti československého státu. Podobné vyjádření uskutečnili ještě za Háchy s tím, že stojí za českým národem.“

Ve vašem rodu vynikaly také ženy, ať již vzpomene přímo vaši maminku, vynikající germanistku a překladatelku německé literatury, nebo spisovatelku Marii Červinkovou-Riegrovou...

„Ženy v našem rodu byly úžasné. Například Marie Červinková-Riegrová hodně psala, nejen povídky, knihy, ale také libreta k Dvořákovým operám Dimitrij a Jakobín. Fungovala jako tajemnice u svého otce F. L. Riegra, kdy s ním chodila i do Sněmu a Říšské rady ve Vídni, nebo byla přítomná jeho četným hovorům s Masarykem a mnoha dalšími. To vše dávala do svých zápisků, kterých je nespočet. Také se snažila navázat na charitativní činnost své matky. Právě její činnost je třeba vyzdvihnout. Moje praprababička, dcera Palackého a manželka F. L. Riegra, Marie Riegrová, byla významnou filantropkou a zaměřovala se na pomoc chudým matkám a dětem. To byla doslova česká Matka Tereza, ale v lepším vydání. Byla zakladatelka mnoha ústavů, škol, kde se mladé dívky začaly vzdělávat a učily se praktická řemesla. Založila i pokračovací dívčí školu. Z její iniciativy vznikaly jesle a mateřské školy pro děti z nejhudších pražských rodin. Chodila



i do nejhudších brlohů, sama nemocná, riskovala nákazu tuberkulózou apod., sepisovala vše, co rodiny potřebovaly. Zapisovala si, kolik která žena má dětí, jaké nemoci, kolik zlatek darovala, co potřebuje atd. atd. . . Deset let její činnosti je dokonce zmapováno v jejích dochovaných zápisnicích. Stálo by za to o tom napsat studii.“

Obrátíme-li pozornost k osobnosti Františka Palackého, mnoho se nemluví o jeho novinářské činnosti spojené s existencí Národního muzea...

„Zvláštní kapitola je časopis Muzejník, tak jej Palacký nazýval a zakládal ho v roce 1827. Tehdy se časopis celým svým názvem jmenoval *Časopis Společnosti vlastenského muzeum w Čechách*. Palacký prostřednictvím jeho stránek určil na padesát let dopředu program činnosti Národního muzea. Zajímavé je z pohledu novinářiny také to, že Palacký psal novinářské články už jako student v Prešpurku za napoleonských válek a psaním si přivydělával. Palacký ale novinářem de facto nebyl, zato k novinářině postrčil Karla Havlíčka Borovského, když mu řekl, aby se místo básnění stal novinářem. Také mu zajistil svým doporučením redakční místo.“

Palacký se nestal novinářem, nestal se ale ani duchovním...

„Otec Palackého si přál mít ze svého syna faráře. František Palacký, aby otci udělal aspoň nějakou malou radost, pronesl po svých studiích jedno jediné kázání. Bylo



to spíše jen formálně. Věděl dobře, že kněžství se věnovat nebude, ale nechtěl otce ranit. Palacký v počátcích svých studií bloudil ve svém poslání, co bude dělat, což také otevřeně ve svých zápisnicích přiznává. Chtěl dokonce odjet do Indie nebo Austrálie a být misionářem. Pak se k tomu postavil sebekriticky a nazval to pomatečností.“

Jak nakonec zakotvil?

„Příliš se to neví, ale z Palackého zápisků se dá vyčíst, že dospěl ke svému životnímu rozhodnutí nejen přes rozsáhlá studia historie a kultury v celoevropském kontextu a poznání revolučních myšlenek z Paříže. Důležitým se pro něj stalo ve víru evropských změn opravdové vlastenectví. Přiznává, že jeden z podstatných podnětů pocházel z Polska. Byl jím jejich národní hrdina Tadeus Kościuszko. Palacký se ve svých zápisnicích vyznává z velkého obdivu právě k tomuto polskému vlastenci a vůdci povstání

z roku 1794. Pro Palackého byl inspirací a chtěl se stejně jako on obětovat národu, jeho svobodě a samostatnosti.“

Mohl byste nakonec uvést, které akce především organizujete ke vzpomínce na Františka Palackého?

„13. června bude akce „Setkání ctitelů Fr. Palackého“ na zámku v Malči. Přítomen bude, doufejme, Petr Pithart, herec Jaroslav Plesl, který namluvil komentář prohlídky expozice na zámku v Malči, a doufejme také v účast velkého znalce našich velikánů i rodiny dr. Milana Vojáčka, ředitele Národního archivu, autora mnoha odborných publikací i spoluautora expozice na zámku Maleč. Větší oslavy s koncertem budou jak v Palackého rodných Hodslavicích 24. května (od 17 hodin) a stejný koncert bude také na nádvoří zámku v Lobkovicích – Neratovicích (od 12 hodin), kde bude předcházet bohoslužba a pietní akt u hrobky. Nesmím zapomenout uvést výstavy, především tu stávající v Národním muzeu a také bude otevřena další 26. května v Senátu. Zájemcům se nabízí webové stránky www.frantisekpalacky.cz, kde je kromě jiného uvedeno i kalendárium asi 35 akcí, které se v letošním roce konají. Všichni jsou zváni.“

Mirko Raduševič

Foto: autor

Z dubnové návštěvy na ústředí naší církve, na druhé fotografii s bratrem patriarchou v knihovně Fr. Kováře

Pravnuk Georg Krauchenberg: „Palacký byl vizionářská osobnost“

Historik a politik František Palacký (1798-1876) byl v České republice již za svého života nazýván „Otcem národa“. Jeho jméno nese olomoucká univerzita a v České republice je po něm pojmenováno mnoho náměstí a ulic. Georg Krauchenberg je přímým potomkem renomovaného historika. Žije ve Vídni a je členem správní rady Institutu pro Podunají a střední Evropu. Martina Schnebergová se s Georgem Krauchenbergem setkala v březnu 2024 v Brně, kde se zúčastnil symposia „Dialog v srdci Evropy“. Následující rozhovor s Palackého pravnukem se uskutečnil právě tam.

Pane Krauchenbergu, jste potomkem Františka Palackého. Do jaké míry si je vaše rodina vědoma toho, kdo byl jejich předek?

„Vždy to bylo vědomé rozhodnutí. Bohužel po druhé světové válce se můj otec nechtěl vrátit do tehdejšího Českoslo-

venska, a proto jsem se nikdy nenaučil česky. To, že jako potomek Palackého neumím mluvit česky, je značná nevýhoda. Syn Františka Palackého, Jan Palacký (1830-1908), byl geograf a profesor na Karlově univerzitě v Praze. Měl tři dcery, z nichž jedna – Ada Palacká



– byla mou babičkou. Matka mého otce byla tedy Palackých. Můj bratr a já jsme, pokud víme, jediní přímí potomci Františka Palackého.“

Žila babička v Rakousku?

„Ano, moje babička žila v Rakousku, naposledy v Melku. Zemřela v roce 1944; nikdy jsem ji nepotkal. Můj otec se znovu oženil; jeho první žena zemřela v meziválečném období. Znovu se oženil po válce, proto je tato velká generační propast.

Můj otec se narodil v roce 1894. Zemřel v roce 1986 – bohužel tři roky před pádem komunismu. S našimi příbuznými v České republice jsem se spojil prostřednictvím historika Jiřího Kořalky. I on bohužel zemřel. Kořalka je považován za předního Palackého badatele; napsal několik velmi podrobných knih a zprostředkoval mi kontakt s rodinou. Setkáme se s nimi jednou ročně. V Lobkovicích, okrese Neratovic, se každou poslední neděli v květnu koná bohoslužba. Starý zámek v Lobkovicích patřil nějakou dobu Františku Palackému. Jeho hrob je tam, stejně jako hrob Jana Palackého. Setkání, akce, která se koná jednou ročně, je velmi pěkně zorganizována starostou a místní školou. Je to Palackého škola. Univerzita v Olomouci byla také pojmenována po Palackém, stejně jako most v Praze. Se jménem Palacký se setkáváme stále. Jsem nesmírně hrdý na to, že toto spojení existuje, a jsem velmi šťastný, kdykoli se setkám se svými příbuznými.

Máte ve své rodině nějaké dokumenty o svých předcích?

„Ano, našťastí. Například mám oddací list svého dědečka a Ady Palacké. Můj dědeček pocházel z Hannoverského království. Prusové převzali Hannover, protože byl na straně Rakouska, ale Rakousko-Uhersko o něj v roce 1866 přišlo. Takže můj dědeček odešel do Rakouska; byl to generál. Je to stará rodina, která bojovala už proti Napoleonovi. Dědeček se setkal s mou babičkou, když byl na manévrech poblíž Lobkovic. Na hradě byli velmi vřele přijati.“

Navštěvujete Českou republiku často?

„Ano, teď docela často. Myslím, že brněnské sympozium, kterého se právě účastníme, je skvělá věc, obzvlášť v dnešní době, kdy je střední Evropa, nebo vlastně celá Evropa, tak ohrožena. O to důležitě-



Antonín Popp, busta Františka Palackého Praha, 1898, patinovaná sádra. Sběrka Národního muzea; foto: Národní muzeum.

tější je udržovat úzké kontakty a vyměňovat si nápady.“

V Praze je byt patřící Palackému, který byl zřízen jako malé muzeum. Navštívili jste ho?

„Ano, je to malé muzeum. Myslím, že je moc hezké. Byt je v původním stavu. Muzeum není vždy otevřené; je nutné si ho rezervovat předem. Stojí za návštěvu.“

Navštívili jste někdy Univerzitu Palackého?

„Letos ji navštívím. Vždycky jsem si myslel, že bude zvláštní příležitost navštívit Olomouc. Ale letos tam určitě pojedou. Olomouc je taky krásná. Už

..... inzerát z r. 1926



jsem navštívil mnoho českých měst.“

Palacký je v této zemi známé jméno. Je dnes známý v Rakousku?

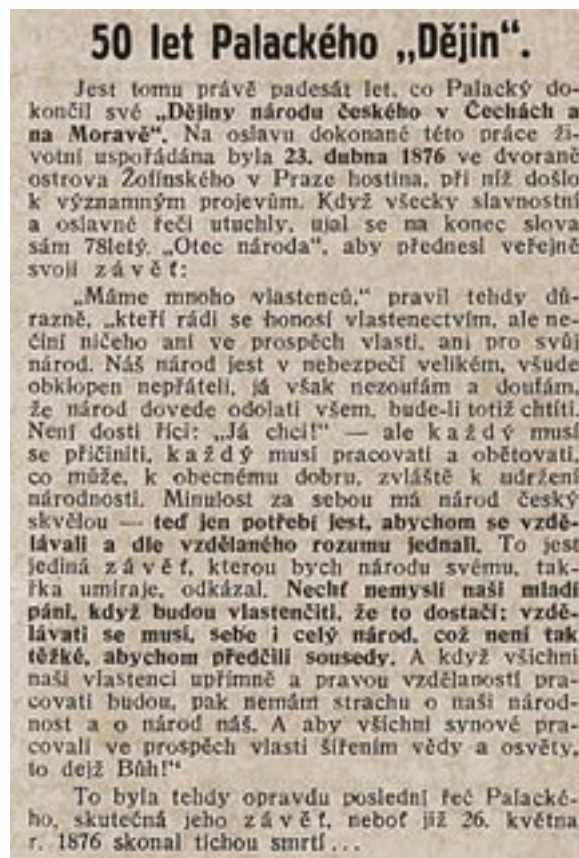
„Řekl bych, že nepřilíš. Pronesl také několik skvělých, nadčasových výroků. Například řekl: Kdyby Rakousko neexistovalo, muselo by být vymyšleno. To bylo v roce 1848. Proč to řekl? Protože Rakousko bylo multietnické společenství a už tehdy se obával, že buď Rusové – carské Rusko – nebo vznikající Německo by mohli takřikajíc ‚vdechnout‘ české země a poté je anektovat. U Rakouska se toho bát nemusel. V roce 1867 došlo k vyrovnání s Maďarskem, ale bohužel se tak nestalo u Čech. To je jistě historická chyba a přehlédnutí.

Palacký měl neuvěřitelnou předvídatost. Čtení jeho děl je velmi působivé. Mimochodem, existují i někteří rakouští autoři, kteří o Palackém psali. Nyní je opět „relevantnější“ – kvůli situaci s ruskou válkou proti Ukrajině. Byla to působivá osobnost s neuvěřitelnou vizí.“

Autor a foto:

Martina Schneibergová,
Radio Prague International

..... Před 100 lety z Českého zápasu





**SYNODA DUCHOVNÍCH A KAZATELŮ
KRALOVÉHRADECKÉ DIECÉZE
CÍRKVE ČESKOSLOVENSKÉ HUSITSKÉ**

**SVOBODA,
DEMOKRACIE, ŘÁD**

**2.–3. 6. 2026
KLÁŠTER BROUMOV**

ÚTERÝ 2. ČERVNA

10.30 ÚVODNÍ BOHOSLUŽBA – V BROUMOVSKÉM
KOSTELE ZMRTVÝCHVSTÁNÍ, HUSOVA 182

12.30 OBĚD

14.00 DOPolední BLOK I
DISKUZE NAD PŘIPRAVENÝMI – NOVÝMI
MATERIÁLY PRO GENERÁLNÍ SNĚM

17.00 COFFEE BREAK

17.15 DOPolední BLOK II,
PÁVEL HOŠEK – O DUCHOVNÍM PROFILU
KARLA KRYLA

18.30 KAREL VEPŘEK – RECITÁL A SLOVO
O SVOBODĚ A DEMOKRACII

19.30 VEČEŘE

STŘEDA 3. ČERVNA

8.00 ZTIŠENÍ U ZALTAŘE, KAPLE

8.30 SNIDANĚ

9.30 DOC. JIŘÍ BENEŠ – VOLBA
IZRAELSKÉHO KRÁLE:
NADĚJE A ÚSKALÍ DEMOKRACIE

11.00 REFLEXE SYNODY

11.30 BOHOSLUŽBA

13.00 OBĚD

www.cckppa.cz

NÁBOŽENSKÁ OBEC CÍRKVE
ČESKOSLOVENSKÉ HUSITSKÉ V PRAZE - MICHLE

VÁS ZVE NA KONCERT

EVROPSKÉ BAROKO
S VÝLETEM DO ROMANTISMU

V PROGRAMU ZAZNÍ
BAROKNÍ SONÁTY
OD ZNÁMÝCH I MĚNĚ
ZNÁMÝCH AUTORŮ,
POČÍNAJE JOHANNEM
SEBASTIANEM BACHEM,
SPOLU S VARHAŇNÍMI
SKLADBAMI OD BAROKA
K ROMANTISMU

SOBOTA 13. ČERVNA 2026 OD 18H
SBOR ALBERTA SCHWEITZERA
U MICHELSKÉHO MLÝNA 27, PRAHA 4 - MICHLE

ÚČINKUJÍ

ANNA VARGOVÁ - VIOLA DA GAMBA
EVA KAIL - ZOBCOVÁ FLÉTNÁ
KATEŘINA BURSÍKOVÁ - VARHAŇY

DOBROVOLNÉ VSTUPNÉ
VÝTĚZEK BUDE VĚNOVÁN NA REKONSTRUKCI VARIAN
V NÁBOŽENSKÉ OBCE
MICHLEHOVICE

Církev československá husitská v Písku
Vás zve na

Noc kostelů

Vernisáž In memoriam Leo Klein

Písecká kapela Kérmideretvár

Leo Klein byl holandským pedagogem a umělcem. Navštěvoval waldorfské školy v Evropě i v USA. Do Písku jezdil pravidelně a byl mentorem pedagogického sboru ZŠ Svobodná. Letos v únoru nás opustil ve věku 97 let. Budou vystaveny jeho obrazy ze ZŠ Svobodné i ze soukromých sbírek.

v pátek 29. 5. 2026
od 18 hodin vernisáž obrazů Leo Kleina
od 19 hodin koncert kapely Kérmideretvár

Husův sbor v Písku, Budějovická 204/13
www.husitskykostelpisek.cz

CÍRKEV ČESKOSLOVENSKÁ HUSITSKÁ
ČESKÁ LÍPA

**AUTORSKÉ PÍSNĚ
ZE ŽIVOTA VÍRY**

**Gina & Kirsten
s kapelou**

Vstupné dobrovolné

sobota 23. 5. 2026 v 18.00
kostel Mistra Jana Husa v České Lípě

MINISTERSTVO
KULTURY

Česká Lípa



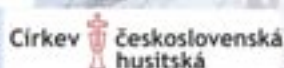
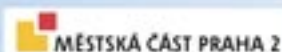
Vzpomínkové setkání

k 150. výročí úmrtí Františka Palackého
v Praze 2 **v úterý 26. 5. 2026**

Zahájení u pomníku na Palackého náměstí **od 18,30 hodin**

Hudebně-kulturní setkání v kostele sv. Václava
Na Zderaze v Praze 2 – Nové Město,
Resslova 6 **od 19,30 hodin**

Pořádá Církev československá husitská
pod záštitou starosty městské části Praha 2
Jana Korsesky a ve spolupráci s Národním muzeem



Z programu Vzpomínkového setkání k 150. výročí úmrtí Františka Palackého v Praze 2 dne 26. 5. 2026

Zahájení u Pomníku Františka Palackého, Palackého náměstí, Praha 2
od 18:30 hodin

- Vystoupení Vysokoškolského uměleckého souboru Univerzity Karlovy v Praze pod vedením sbormistra Ondřeje Kunovského
- Položení květin
- Česká státní hymna
- Slovo pana starosty Městské části Prahy 2
- Pozdravy za vedení obce Hodslavice a města Neratovice
- Výklad prof. Jana Royta o uměleckém pojetí a historii Palackého pomníku od sochaře Stanislava Suchardy

Kulturně-hudební setkání v kostele sv. Václava Na Zderaze, Resslova 6, Praha 2
od 19:30 hodin

- Středověká hudba v podání souboru Gemini musicales
- Projevy a zamyšlení k významu osobnosti F. Palackého
- Ukázky z Palackého textů v podání herce Viléma Udatného
- Přiblížení posledních chvil F. Palackého a pohřebního rozloučení s ním
- Myšlenky z Palackého odkazu

Pořádá Církev československá husitská pod záštitou pana starosty Městské části Praha 2 Jana Korsesky a ve spolupráci s Národním muzeem.

